

עבר לגדה השניה ושם ראה עכברים
משחקים. ראו העכברים את העורב
ושמחו:
"סבא בא! סבא בא!"
הם באו אל העורב, הובילו אותו
לירנגה שלהם, הושיבו על עורות
רכים, השקו בתה, הביאו כיסנים.
העורב נהנה.

עורב ושועלה

צ'וקוטקה (צפון מזרח סיביר)

זה היה מזמן. לפני שנים רבות. הו
כמה זמן עבר מאז!
העורב ישב לפני הירנגה (אוהל) שלו
ושקל "האם אלך לחפש לי מזון על
שפת הים או על גדת הנהר?"
חשב, חשב, חשב והחליט:
"אלך לנהר."
הוא יצא לגדת הנהר והתחיל לחפש.
הלך והלך, הסתכל תחת כל אבן ולא
מצא כל דבר לאכילה. ממש שום
כלום! אין כל אוכל!
"אעבור לצד שני" החליט "אחפש
שם. אולי אמצא משהו."

"לך, ורק אל תסתכל אחורה על
המזחלת."
העורב הלך, משך את המזחלת
אחריו בשלג אבל בכל צעד נעשה
קשה יותר למשוך.
"מה זה?" השתומם העורב
"המזחלת קלה והכל זאת קשה
לסחוב אותה." והוא החיש את
צעדיו, מיהר הביתה אל הילדים שלו.
והנה הירנגה שלו כבר. מולו באים
הילדים, עזרו לסחוב את המזחלת.
ואז העורב הסתובב ולא האמין
לעיניו. ניגש, בדק: השורשים
שהעכברים שמו על המזחלת הפכו
לדגים, לבשר. הכל עמוס על
המזחלת כמו הר גבוה.

"תודה לכם" אמר "האכלתם אותי,
הרעב, נתתם לרגליי העייפות לנוח."
התכוון העורב ללכת הביתה
והעכברים מביאים לו עוד כיבוד -
קצת שורשים קטנים. שמו אותם על
מזחלת ואמרו:

והשועלה אומרת
"איזו סבתא אני לכם!" "הביטו על
עצמכם. כמה אתם מכוערים. ואיזה
זנבות יש לכם, טפו! בלי פרווה!"
העכברים נעלבו, רצו הביתה וסיפרו
הכל שם. והשועלה הלכה אחריהם,
לא נייערה שלג מנעליה, נכנסה
לירנגה ואומרת:
"איזו ירנגה קטנה! כמה היא
עלובה!"
אחר כך התיישבה בנחת ומצווה:
"אולי תביאו לי משהו לאכול? אבל
מהר, אני רעבה!"
העכברים מכבדים אותה בדברי
מאכל והיא לא מרוצה:
"מה אתם נותנים לי כאן? אין לכם
משהו טעים?"

בזמן שהעורבים פירקו את המתנה
עברה שם שועלה.
"מאין לכם כל המזון הזה?" שאלה.
"הייתי ליד הנהר" אמר לה העורב
וסיפר איך העכברים העמיסו
שורשים על המזחלת והשורשים
נהפכו לבשר ודגים.
"אז גם אני אלך אליהם" אמרה
השועלה.
"לא צוריק. אל תלכי לשם!" ביקש
העורב "אתחלק אתך."
אך השועלה לא רצתה לשמוע ורצה
משם בלי מילה נוספת. היא לקחה
מזחלת גדולה ורצה אל הנהר.
העכברים ראו את השועלה ורצו
לקראתה בקריאות:
"סבתא באה! סבתא באה!"

השועלה הלכה וכל הזמן חיכתה
שהמזחלת תיעשה כבדה יותר.
"נו, מתי ארגיש שיותר קשה למשוך
אותה? נו, מתי השורשים יהפכו
לבשר ודגים?"
והמזחלת נוסעת בקלות, המחלקיים
כמעט ולא נוגעים בשלג. לא
התאפקה השועלה - הסתכלה
אחורה וראתה - שורשים, כמו
שהעמיסו לה אותם כך גם נשארו.
באכזבה הכתה השועלה בכפה
בשורשים ואלה נפלו מהמזחלת.
הרוח תפסה אותם ופיזרה בטונדרה.
ולא נשאר לשועלה דבר.

משתוממים העכברים ולוחשים:
"איזו אורחת מוזרה זו!"
ובכל זאת בסוף העמיסו לה שורשים
על המזחלת והיא התחילה לחזור
הביתה. וגם אמרו לא להביט אחורה
על המזחלת.